

Al patrulea principiu al Isprăvniciei: PRIMELE ROADE*

Enunțul principului: *A-I dăruii lui Dumnezeu primele și cele mai bune roade din tot câștigul nostru reprezintă un exercițiu de supunere în închinare ce reflectă atitudinea întregii noastre vieți*

Isprăvnicia se reduce în cele din urmă, la acțiune. Am început cu afirmarea principului că totul îi aparține lui Dumnezeu, am văzut apoi că El este sursa a tot ceea ce există, este Cel care ne dă viața și ființa și am înțeles apoi că vom da socoteală pentru felul cum ne-am administrat ceea ce am primi de la El. Toate aceste învățături, vor fi demonstrate prin felul nostru de a trăi.

Proverbe 3:9 – „Cinstește-L pe Domnul cu bunurile tale, cu primele roade din toată recolta ta!”

Dumnezeu a dat instrucțiuni poporului Său prin care acesta urma să-și demonstreze ascultarea. Rădăcina ebraică a cuvântului „cinstește” înseamnă ceva greu, apăsător și implică ideea unei reverențe. Ea ne transmite că „a-L cinsti” pe Dumnezeu nu este nicidecum o atitudine sau o acțiune superficială, ci una pe care ar trebui să o luăm în serios.

Trebuie să-L cinstim cu toate „averile” noastre, unde averile se referă la tot felul de lucruri valoroase. În Noul Testament este folosit cuvântul „mamona” („Și Eu vă spun: faceți-vă prieteni cu ajutorul bogățiilor nedrepte, pentru ca, atunci când ele vor înceta să mai fie, aceștia să vă primească în corturile veșnice!”-Luca 16:9). Nu înseamnă doar lucrurile pe care le au doar bogații. Ci lucrurile la care „ținem” fiecare dintre noi; lucruri legate de această viață și pe care le avem, într-o măsură sau alta, toți.

Cuvântul „primele roade” înseamnă literal „din cap”, „de la început”. Tot ceea ce câștigăm are un prim rod sau un prim exemplar. Inițial, acesta a fost un termen din agricultură, care desemna primele roade ale recoltei, însă termenul se referea și la calitatea roadelor. Jertfele descrise în Levitic (3:1; 4:3; 4:32; 5:15; 6:14; 7:12, ș.a.) trebuiau să fie de cea mai bună calitate.

De unde trebuie să se ia primul rod? Versetul spune că din toate recoltele noastre. Expresia ar însemna din tot venitul nostru. În cadrul economiei moderne, care nu mai folosește plata în natură, venitul este reprezentat de banii noștri. Concluzionând, Biblia ne învață să ne arătăm respectul și închinarea înaintea Domnului luând o parte din primul și cel mai bun venit al nostru și dăruindu-l-I.

Ce zice Vechiul Testament despre „primele roade”?

Exod 23: 14-16 – „De trei ori pe an să ții sărbători în cinstea Mea. Să ții Sărbătoarea Azimelor; așa cum ți-am poruncit, să mănânci azime timp de șapte zile, la vremea hotărâtă, și anume în luna Abib, pentru că atunci ai ieșit din Egipt. Nimeni să nu vină înaintea Mea cu mâinile goale. Să ții Sărbătoarea Recoltei, a primelor roade ale muncii tale, din ceea ce ai semănat în ogor. Să ții Sărbătoarea Culesului la sfârșitul anului, atunci când strângi de pe câmp rodul muncii tale.”

Sărbătoarea secerișului era cea de-a doua sărbătoare dintre cele trei ce trebuiau ținute, și în cadrul acesteia trebuiau aduse Domnului și cele dintâi roade din tot ce se semăna pe câmp.

Citește Levitic 2:12, 14; 23:10, 17, 20. – observăm că oferirea primelor roade trebuia să constituie nucleul multor slujbe de închinare.

În Numeri 18:12 („*Tot ce este mai bun din untdelemn, din vin și din grâu, rodul ales pe care ei îl dau Domnului, și l-am dat ție.*”) – vedem că preoții din seminția lui Levi erau susținuți prin darurile primelor roade.

În 2 Cronici 31:5 („*Când s-a răspândit vestea aceasta, israeliții și-au înmulțit darurile din primele roade – din grâne, din must, din untdelemn, din miere și din toate roadele câmpului. Au adus zeciuală din belșug din tot ce aveau.*”) – primele roade se referă la o zeciuală, a 10-a parte din ceea ce avea poporul.

Moise, aproape de sfârșitul vieții, când a repetat instrucțiunile primite de la Domnul pentru popor, a mai descris o dată porunca privitoare la aducerea primelor roade: „*să iei din primele roade ale pământului, pe care Domnul, Dumnezeul tău, ți le-a dat, să le pui într-un coș și să te duci în locul pe care Domnul, Dumnezeul tău, îl va alege ca să îți așeze Numele acolo.*” (Deuteronom 26:2). Vedem aici cum oamenilor li se cerea să se roage atunci când își aduceau darurile lui Dumnezeu. Ei știau că Dumnezeu le dăduse Țara Făgăduinței și că i-a binecuvântat. Darurile lor erau o recunoaștere a celorlalte două principii deja studiate: ei știau că Dumnezeu este Proprietarul tuturor lucrurilor, că toate vin de la El și că noi le avem doar pentru a le folosi spre gloria Lui. În acest text, nu e vorba de zeciuală – aceasta n-ar fi încăput într-un coș (mai vezi Exod 35:26; Exod 23.19). Acest coș era un simbol al întregului, al ascultării și supunerii.

Dumnezeu merge mai departe și nu se oprește la primele roade din munca câmpului și din bani; El cere și întâii născuți, atât ai oamenilor cât și a animalelor – „vor fi ai Mei!”

Numeri 3:13 – „*pentru că toți întâii născuți sunt ai Mei; când i-am lovit cu moartea pe toți întâii născuți din țara Egiptului, Mi i-am pus deoparte pe toți întâii născuți din Israel, atât dintre oameni, cât și dintre animale; ei vor fi ai Mei. Eu sunt Domnul.*”

Animalele care îi erau dăruite lui Dumnezeu erau sacrificate. Oamenii erau scutiți de sacrificare pentru că Dumnezeu găsisse o cale de salvare: un miel era jertfit în locul întâiului născut al omului și astfel cerința lui Dumnezeu era împlinită. În alte culturi ale acelor vremuri, copiii erau aduși ca jertfă pentru dumnezeii lor, dar Dumnezeu lui Israel dorea să-și salveze poporul, nu să-l distrugă.

Atunci când Dumnezeu salvează pe cineva, El trebuie uneori să distrugă ceea ce stă în fața actului Său salvator. Vedeți ca exemplu pe ce se baza cererea Lui de a l se da primii născuți: pe salvarea din robia egipteană când au murit toți întâii născuți ai egiptenilor. Atunci când evreii sacrificau întâii născuți ai animalelor simbolizau astfel sacrificarea copiilor lor; ei se smereau înaintea lui Dumnezeu și își exprimau mulțumirea față de Dumnezeu care i-a salvat din robie.

Dacă am realiza că oferirea primelor roade reprezintă de fapt recunoștința noastră pentru că am fost salvați, atunci ne-ar fi mai ușor să dăruim. Pentru că și noi am fost salvați ca și evreii – numai că, în timp ce pentru ei au murit întâii născuți ai egiptenilor, pentru noi a murit întâiul născut al lui Dumnezeu, singurul Lui fiu, Isus Hristos, care ne-a salvat din robia spirituală a păcatului și din blestemul veșnic. Nu mai există comparație: noi îi datorăm lui Dumnezeu mult mai mult decât îi datorau evreii! Închinarea noastră va privi întotdeauna înapoi la momentul întâlnirii cu Isus și la schimbarea pe care El a adus-o în viețile noastre. Avându-l pe El în fața ochilor noștri, nu putem să-L refuzăm pe Dumnezeu atunci când ne cere să-I oferim primele noastre roade din bunurile noastre.

Astfel, dăruirea primelor roade înseamnă ascultare, dar *ascultare în închinare*. Oferindu-I Domnului darul nostru, noi îi mulțumim și-L onorăm. Domnul ne cunoaște inimile și știe că vom ceda ispitelor și că ne vom trezi că am uitat de eliberarea oferită de EL. Mai mult, El știe că în perioada de pruncie spirituală putem fi atât de absorbiți de noi încât să uităm să-I mai mulțumim. Exercițiul de dăruire pe care EL ne cere să-I facem are tocmai acest scop de a dezvolta în noi *capacitatea de a mulțumi* și simțul că Lui îi datorăm totul. Așa cum instituirea Cinei Domnului zugrăvește sacrificiul lui Hristos și ne reamintește prețul plătit de El pentru păcatele noastre, dăruirea primelor roade ilustrează salvarea noastră de la moartea eternă și ne reamintește că trebuie să-I fim recunoscători.

Alături de mulțumirea noastră atunci când oferim Domnului primele roade se află cinstirea Lui. Când cinstești pe cineva așa cum se cuvine, îți dai seama că nu-i poți oferi orice. Trebuie să fie ceva aparte. În Levitic, Legea Domnului stipula cum trebuie să fie ofrandele și ce calități trebuia să îndeplinească pentru a fi acceptate.

Citește Levitic 22: 18-25 _____

Observații:

- Jertfele trebuiau să fie oferite *de bună voie*. Când Dumnezeu a poruncit să I se restituie din ceea ce era a Lui, El dorea ca poporul Lui să învețe să folosească harul dăruirii, să-și dorească să-L binecuvânte pe Dumnezeu cu ceea ce Dumnezeu îl binecuvântase pe EL. Darurile noastre nu îl îmbogățesc pe Dumnezeu, dar îl onorează.
- Evreii nu trebuiau să ofere doar de bună voie, ci doar *ce era mai bun*. Dacă întâii-născuți ai animalelor aveau vreun cusur, ei nu-i puteau aduce ca ofrandă. Animalele acestea trebuiau răscumpărate și prețul lor trebuia dăruit. Lui Dumnezeu nu I se putea oferi decât ce era perfect. Dumnezeu nu vrea lucruri defecte, marfă proastă sau resturi, la fel cum nici noi nu vrem. El vrea ca gândul de a-I oferi să fie primul gând, nu ceva lăsat până în ultimul moment. De fapt, cei care-I oferă lui Dumnezeu rămășițele sunt, cel mai adesea, cei care încearcă toate soluțiile înainte de a-I cere lui Dumnezeu ajutorul. Dumnezeu este pentru ei ultima soluție, nu primul gând, nu Domnul Suprem al vieții lor și nicidecum prietenul cel mai drag.

În aceste versete studiate simbolismul este profund. Primele roade oferite simbolizează întreaga viață, tot ceea ce avem sau am putea avea. Darurile pe care le facem ne reprezintă. Aceasta este adevărat și când oferim daruri cu generozitate și când o facem cu zgârcenie. Așa cum Isus le-a spus ucenicilor Săi să fie martorii Lui, și ei au fost, mai buni sau mai răi, la fel și noi suntem ispravnicii lui Dumnezeu, mai buni sau mai răi. Dacă darurile noastre sunt mizere, modeste, mediocre, foarte bune sau excelente, ele denotă nivelul sau calitatea caracterului nostru creștin, a slujirii noastre sau a predării noastre față de Hristos. Ispravnicii slabi nu vor arăta o consacrare înaltă nici în alte privințe. Ispravnicii credincioși sunt, în genere, cei mai devotați și mai credincioși creștini și membri ai bisericii.

Exemplul botezului: Decizia de a-L urma pe Hristos începe cu o anunțare publică a hotărârii urmată de coborârea în apa botezului. Acesta este un act simbolic. Este posibil să existe oameni care primesc botezul și nu mai calcă niciodată sau foarte rar pragul bisericii. Acest act simbolic conține și o promisiune de a-L urma pe Hristos.

Tot la fel, darurile noastre sunt acte de închinare, dar și promisiuni. Ele indică intențiile noastre. Din acest motiv este atât de important să-l înapoiem primele roade lui Dumnezeu. Prin ele Îi spunem lui Dumnezeu că Îi oferim zilnic întreaga noastră viață.

Mai este un aspect important

1 Samuel 15:22 – „Atunci Samuel i-a zis lui Saul: Oare Îi plac Domnului arderile de tot și jertfele mai mult decât ascultarea de glasul Său? Ascultarea este mai bună decât jertfele și luarea-aminte la Cuvântul Lui este mai bună decât grăsimea berbecilor.”

Se poate să existe oameni care oferă Domnului jertfe frumoase, bani mulți, dar în inima lor să fie puțin. Darurile mari nu corespund întotdeauna unei ascultări pe măsură în viața de zi cu zi.

Spre sfârșitul vieții eroul texan Sam Houston a devenit creștin. După ce a fost botezat, a declarat că ar vrea să plătească el singur jumătate din salariul pastorului. Cum era de așteptat, s-au ridicat întrebări legate de motivația unui astfel de gest. Răspunsul lui a fost : „și portofelul meu a fost botezat!”

În final să ne reamintim enunțul principiului : A-I dăruii lui Dumnezeu primele și cele mai bune roade din tot câștigul nostru reprezintă un exercițiu de supunere în închinare ce reflectă atitudinea întregii noastre vieți